

ligger i vägen för just detta intensiva jordbruk, som utgör vilkoret för den svenske landtmannens framtida existens. Med lika goda skäl, som man lagt skatt på sockerbeter, skulle man ju kunnat lägga skatt på mjölk m. m., men, i fall så händt, undras just huru det skulle hafva gått med vår mejerihandtering. Nog blir det alltid jordbrukaren och icke fabrikanter, som dylika skatter i sista hand drabba. Följden af sockerbets-skatten har icke heller uteblifvit. Under det vi importera milliontals skålpund socker, exportera vi (så att säga) till sockerfabrikerna och sockerbetsodlarna i Tyskland och Danmark tusentals svenska arbetare, som skulle kunnat hafva sin utkomst af samma näring i sitt fädernesland. Vill man derföre räcka en hjälpsam hand åt jordbruket, så tag först bort eller lindra sådana skatter, som hämma dess utveckling. Derigenom blir intet annat yrke och ingen samhällsklass lidande.

På grund af hvad här framhållits föreslå vi,

att Riksdagen beslutar att hvitbetssockertillverkningsafgiften upphäfves.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Nils Persson.

M. Dahn.

N:o 33.

Herr G. Eriesson i Stockholm: Om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om utredning angående antalet spanmålssäljande jordegare m. m.

Då öfver hela landet en allt märkligare opinion gör sig gällande till förmån för en öfvergång till ett protektionistiskt tullsystem, och då denna äfven inom representationen tyckes vinna allt större insteg, vill det för

en vän af handelns och utbytets frihet synas, att ett så viktigt steg, i fall det nödvändigt måste tagas — hvilket jag för min del icke anser vara fallet, — åtminstone bör föregås af den omsorgsfullaste och mest noggranna utredning af hit hörande förhållanden.

De spanmålstullar, hvarmed man nu på sina håll vill söka att lätta jordbrukets betryck, hafva till närmaste syfte att så höja spanmålsprisen, att jordegarens behållning af jordens afkastning derigenom väsentligt ökades. Jag vill ej nu uppehålla mig med att undersöka, huru vida ej den fördel, som härmed skulle tillskyndas jordegaren, kunde lända andra till skada, särdeles inom de fattigare klasserna, som så väl behöfva köpa sitt bröd billigt. Men hvad som här i första hand bör ske, det är att se till, om den påräknade vinsten i sjelfva verket skulle komma så många af jordens egare till del, som man förmodat.

Af uppgifter ur vår officiella statistik är känt, att bland egarne af landets jord omkring 24 procent innehafva högst 4 tunnland åker, omkring 65 procent från 4 till 40 tunnland, omkring 10 procent från 90 till 200 tunnland, och endast något öfver 1 procent mer än 200 tunnland. Af dessa afdelningar torde de två lägre hafva föga eller ingen spanmål till afsalu, ja den lägsta behöfver snarare att sjelf köpa sådan. För desse egare af jord vore i så fall spanmålstull snarare till skada än till nytta, hvaremot det blefve de 10 procent större jordegare, som egentligen finge skörda allt gagn häraf.

Om denna sak är dock framställningarne mycket olika, allt efter vederbörandes olika åsikter. Det vore därför af högsta vikt att få sanningen fullt opartiskt utredd, innan man skrider till ett beslut, som kan blifva ödesdigert för hela vårt näringslif. Så har man äfven gått tillväga inom det tyska riket, der förändring af tullsystem föregåtts af mycket omfattande och grundliga undersökningar i denna riktning.

Hvad som här egentligen är af vikt att få veta, är huru många jordegare, som kunna anses frambringa spanmål till afsalu, huru många som sjelfve förbruka den spanmål de frambringa, och huru många som derutöfver sjelfve anses behöfva köpa sådan. Det är klart, att endast den första afdelningen skulle skörda vinst af höjda spanmålstullar, medan den andra skulle se dem med skäligen likgiltiga blickar, och den tredje i dem endast funne en ny börda till de många gamla.

Om sjelfva formen eller sättet för den önskade utredningen anser jag det hvarken nödigt eller lämpligt att här närmare yttra mig, utan nöjer mig med att på grund af det ofvan sagda föreslå,

att Riksdagen ville i skrifvelse begära, det Kongl. Maj:t måtte låta verkställa en utredning — vare sig med ledning af redan tillgängliga handlingar eller infordrade uppgifter — af dels huru många jordegare som kunna sälja spanmål, dels huru många som behöfva köpa sådan, och dels huru många som sjelfve förbruka den säd de odla, samt att resultatet af denna utredning snarast möjligt måtte för Riksdagen framläggas.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1886.

Gustaf Ericsson.

N:o 34.

Herr J. Petersson i Boestad: Om åsättande af tull å majs, mjöl, fläsk och kött.

Då från nästan alla delar af vårt fädernesland ingå klagorop öfver det betryck, som vår modernäring jordbruket iråkat, och öfver de svårigheter, hvarmed såväl de större som mindre jordbrukarne hafva att kämpa, och som man är temligen ense derom, att dessa svårigheter till stor del bero af vår allt för fria tullagstiftning, som lemnar spekulationslustan fritt fält för sin verksamhet, och då de fleste andra kulturländer år efter år alltjemt mer och mer slagit in på tullskyddets bana, så har detta vållat en öfverimport till vårt land, som icke är förenlig med våra tillgångar på egna penningar, utan har lånevägen mer och mer anlitats.